

Arrest

nr. 307 562 van 30 mei 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. WIES
Montoyerstraat 1/b41
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 februari 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 maart 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 april 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat C. WIES.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 2 mei 2021 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 3 mei 2021 om internationale bescherming. Op 22 september 2022 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest met nr. 284 434 van 7 februari 2023 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

1.2. Op 12 januari 2024 dient verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 31 januari 2024 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, M. W. (...), geboren op (...) 2002, verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtou origine te zijn.

U verklaarde het volgende tijdens uw eerste verzoek: U belijdt het soennitisch geloof. U bent geboren in Kali Kahol in het district Mirzaka van de provincie Paktia in Afghanistan, waar u verbleef tot uw vertrek. U ging nooit naar school, maar ging één jaar naar de moskee in uw dorp voor lessen, u kan dus een beetje lezen en schrijven. Uw vader was het hoofd van de tribale raad van het district Mirzaka en dus kwamen mensen regelmatig bij hem langs met klachten over de activiteiten van de taliban. Uw vader gaf deze klachten vervolgens door aan het districtshuis, waarop de taliban uw vader meenam. Andere tribale leiders zorgden er vervolgens voor dat de taliban uw vader terug vrijliet. Uw vader gaf vervolgens nog steeds klachten over de taliban door aan het districtshuis, waarna ze hem opnieuw ontvoerden en op het hart drukten dat hij moest stoppen met het doorgeven van deze klachten. De taliban probeerde daarna mensen uit uw dorp mee te nemen naar Kurkin, waarop er een gevecht ontstond tussen de dorpelingen en de taliban. In dat gevecht sneuvelden twee dorpelingen en twee talibanleden. Hierna werd uw vader enkele keren telefonisch bedreigd door de taliban. Daarna kwam een overheids-functionaris, D. L. (...), die uw dorpelingen hielp bij de gevechten, maar de dorpelingen weigerden om hun neutraliteit op te geven en maakten duidelijk dat ze taliban noch overheid wilden helpen. De taliban kwam uw vader samen met enkele andere ouderen halen en doodde uw vader. Vervolgens vroeg de taliban aan u om hen te vervoegen. Dit was tegen de zin van uw maternale oom, die uw vertrek uit Afghanistan regelde. U vertrok twee dagen na de dood van uw vader. U verklaart ook dat uw familie een grondconflict had met uw burens over uw bezit in de bergen. Uw burens doodden uw grootvader, waarop uw vader twee burens neerschoot toen u erg klein was. Vervolgens legden tribale leiders jullie families een wapenstilstand op die eindigde met de dood van uw vader. U vluchtte via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije, Kroatië, Servië, u onbekende landen, Duitsland, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk naar België, waar u op 3 mei 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende. U bracht vier maanden door in Turkije en zes maanden in Servië. Na uw vertrek bracht uw maternale oom uw familie naar Gardez, waar zij verbleven tot uw oom werd gedood, waarna uw familie terug naar Kali Kahol verhuisde.

Ter ondersteuning van uw eerste verzoek legde u kopieën neer van de taskara van uw vader, waarderingsbrieven voor hem, een lijst met telefoonnummers van ouderen, zijn kaart van de tribale raad en een document dat uw vaders aanwezigheid in die raad bevestigt.

Op 23 september 2022 werd er door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat u niet aannemelijk kon maken dat uw vader werkelijk een lid was van de tribale raad, de verklaringen omtrent uw vader zijn problemen niet geloofwaardig waren, het evenmin wist te overtuigen dat de taliban getracht zouden hebben om u te rekruteren in Afghanistan, u erg tegenstrijdige verklaringen aflegde in België ten opzichte van hetgeen u eerder verklaard had in Oostenrijk, het beweerde grondconflict reeds vele jaren geleden werd opgelost en u tot slot niet aannemelijk kon maken dat u dermate verwesterd bent dat een terugkeer naar Afghanistan onmogelijk is voor u. U tekende beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV), waar u tevens aanhaalde te kampen met ernstige psychische problemen. Op 7 februari 2023 werd deze beslissing genomen door het CGVS in beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) in het arrest met nr. 284434.

Zonder België verlaten te hebben diende u op 12 januari 2024 een tweede verzoek om internationale bescherming in. U verklaart dat u een geheim had in Afghanistan dat u nog nooit eerder verteld heeft. Zo had u in Afghanistan een hond die uw boomgaard bewaakte. Op een dag hebben de taliban die hond neergeschoten en u hebt dit verteld tegen uw neef S. (...) die bij de nationale veiligheidsdienst zat. Op basis van uw informatie heeft S. (...) talibanleden gearresteerd maar u mocht dit tegen niemand vertellen. Zo heeft u het zelfs niet verteld tegen uw vader. Na de machtsovername kwamen deze personen vrij en sindsdien vallen ze uw broers lastig zodoende u te kunnen vinden. Uw broer M. (...) had namelijk in het dorp gezegd dat u waarschijnlijk ging terugkeren naar daar omdat u hier in België een negatieve beslissing had ontvangen. Hiernaast verwijst u, zoals reeds aangestipt bij de RvV, naar mentale problemen die u heeft. Naast de vrees die u reeds had omwille van uw eerdere problemen vreest u nu ook gedood te worden door de taliban omwille van deze gebeurtenis.

Ter ondersteuning van uw tweede verzoek legt u een brief en medisch voorschrift voor ter staving van uw mentale toestand. Uw advocaat, Meester WIES, maakte op 25 januari 2024 een e-mail over naar het CGVS met enkele bijgevoegde documenten en een schriftelijke ondersteuning binnen het kader van uw volgend verzoek.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vorige verzoeken om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden. In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Met betrekking tot de verklaring die u aflegt met betrekking tot gebeurtenissen die geen verband houden met uw vorig verzoek, zijnde dat u de taliban aangegeven hebt waardoor zij, door uw neef S. (...), gearresteerd werden (Administratief dossier – Verklaring volgend verzoek, 17) moet immers worden benadrukt dat dit niet weet overtuigen. Zo hebt u nooit eerder enige melding gemaakt van het gegeven als zou u ervoor gezorgd hebben dat talibanleden gearresteerd werden. Dat u nu pas een eerste keer laat optekenen dat u verantwoordelijk geweest zou zijn voor de arrestatie van verschillende talibanleden raakt kant noch wal. Indien dit gegeven overeenstemt met de werkelijkheid dan zou u dit zeker en vast al opgeworpen hebben in uw vorige verzoek, in casu quod non. Deze vaststelling is nefast voor de aannemelijkheid wat betreft het gegeven dat verschillende talibanleden u nu zouden viseren omdat zij door u gearresteerd en gevangen gezet geweest zijn (Administratief dossier – Verklaring volgend verzoek, 17).

Bijkomend dient aangestipt te worden dat ook uw uitleg aangaande waarom u dergelijk gegeven nooit eerder vermeld hebt geen steek houdt. Zo verklaart u namelijk dat u destijds nog geen angst had van de taliban in verband met dit incident omdat ze toen nog niet aan de macht waren. Nu ze weliswaar aan de macht zijn en vrijgekomen zijn hebt u dergelijke angst wel in geval van een terugkeer (Administratief dossier – Verklaring volgend verzoek, 17, 20). U dient er echter op gewezen te worden dat u pas een eerste keer gehoord werd op het CGVS in juni 2022. Dit is bijna één jaar na de taliban machtsovername, en vrijlating van alle eerder gevangengenomen talibanleden. Dat u het toentertijd niet nodig achtte om kort eens melding te maken van het gegeven als zou u gevisieerd worden omwille van uw betrokkenheid bij een arrestatie van talibanleden is bijzonder onlogisch gelet op de toenmalige context waarin Afghanistan zich bevond. Dat u het trouwens niet nodig vond om dit element op te werpen bij de RvV komt uw geloofwaardigheid evenmin ten goede. Nu heeft het er immers alle schijn van dat dit louter een post-factum verklaring is in de hoop om alsnog een nood aan internationale bescherming aannemelijk te kunnen maken.

Volledigheidshalve kan aan het voorgaande nog toegevoegd worden dat uw verklaring omtrent deze gebeurtenis slechts een blote bewering is. U legt immers geen enkel bewijsstuk voor waaruit blijkt dat dit werkelijk plaatsgevonden zou hebben. U heeft het hooguit over video's waarin uw broer gefolterd wordt en elektrische schokken toegediend krijgt maar deze video's legt u niet neer (Administratief dossier – Verklaring volgend verzoek, 17). Hoedanook wil het CGVS u er echter op wijzen dat dergelijke video's en foto's van folterpraktijken geen ander licht zullen kunnen werpen op de reeds gedane beoordeling. Het is immers alom geweten dat foto's en video's makkelijk in scène gezet kunnen worden waardoor de bewijswaarde er gering van is. Het is namelijk zo dat documenten enkel verklaringen kunnen ondersteunen en niet andersom. In eerste instantie dienen dus uw verklaringen aannemelijk te zijn, in casu quod non. Uit beschikbare informatie blijkt bovendien dat corruptie en documentenfraude wijdverbreid is binnen Afghanistan en bij het verkrijgen van Afghaanse documenten (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf)).

Waar u verwijst naar uw mentale problemen (Administratief dossier – Verklaring volgend verzoek, 17, 19; Groene map, stuk 1) sluit het CGVS zich aan bij de motivering van de RvV omtrent dit gegeven (Zie arrest RvV vorig verzoek). Zo is het immers bijzonder opvallend dat u pas een eerste keer in uw verzoekschrift liet

optekenen dat u bijzonder kwetsbaar bent, temeer nergens uit bleek dat u niet in staat geweest zou zijn om de asielpcedure te doorlopen. Er wordt immers niet aangetoond door het medisch attest dat uw cognitief geheugen dermate is aangetast dat u niet in staat geweest zou zijn coherente en consistente verklaringen af te leggen tijdens uw asielpcedure.

Daarenboven blijkt ook uit uw verklaring bij DVZ dat u eigenlijk pas mentale problemen kreeg naar aanleiding van uw negatieve beslissing (Administratief dossier – Verklaring volgend verzoek, 17). Dat u dus, omwille van uw mentale toestand, belemmerd geweest zou zijn in het duiden van uw asielrelaas tijdens uw eerste VIB weet niet te overtuigen en geldt dus op geen enkele wijze als verschoningsgrond voor de vele vastgestelde ongeloofwaardigheden en tegenstrijdigheden, alsook niet als excuus voor het niet vermelden van bepaalde cruciale elementen zoals het gegeven dat u ervoor zorgde dat talibanleden gearresteerd werden (zie supra). Bovendien hebt u niet aannemelijk gemaakt dat de door u voorgehouden psychische problemen vervolging zouden uitmaken of dat u op basis hiervan vervolging zou riskeren in geval van terugkeer. Evenmin toont u, middels enig begin van bewijs, aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient te worden opgemerkt dat deze problemen gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming en dat u zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure.

Wat de door uw advocaat doorgestuurde documenten betreft dient opgemerkt te worden dat de erin opgenomen bevindingen geen ander licht kunnen werpen op de door het CGVS bekomen conclusie (Administratief dossier – Groene map, stuk 2). Zo wordt in de neergelegde stukken ook verwezen naar de mentale problemen en psychologisch hulp die u nodig heeft. Echter werd dit element reeds uitvoerig besproken en indien u werkelijk danig ernstige psychologische problemen ondervindt dan dient u zich te wenden tot de geëigende procedure (zie supra).

Wat de verwijzing naar de huidige socio-economische in Afghanistan betreft verwijst het CGVS naar de uitgebreide motivering die u onderaan deze beslissing kan lezen (zie infra).

Verder stelt uw advocaat dat u een bewijs van uw identiteit levert en daarvoor verwijst ze naar stuk 3 (Administratief dossier – Groene map, stuk 2). Het is echter volstrekt onduidelijk waar dit stuk zich bevindt of over welk stuk dit dan precies zou gaan. Hoe dan ook, indien uw identiteit onbetwistbaar zou zijn dan nog maakt u niet aannemelijk dat u een nood aan internationale bescherming heeft. U bent er immers niet in geslaagd om aannemelijk te maken dat u problemen kende in Afghanistan, evenmin dat er redenen zijn om aan te nemen dat u een bepaald risico zou lopen in geval van terugkeer (zie supra).

Wat betreft de verwijzing naar “verwestering” door uw advocaat (Administratief dossier – Groene map, stuk 2) verwijst het CGVS eveneens naar de motivering die onderaan deze beslissing gelezen kan worden (zie infra). Alsook werd zijn verwestering ook al uitvoerig besproken door de RvV (zie arrest RvV).

Tot is het volstrekt onduidelijk wat u tracht aan te tonen met de overige bijgevoegde foto's (Administratief dossier – Groene map, stuk 2). Er wordt nergens verduidelijkt waarover deze stukken gaan. Echter, zoals reeds aangestipt, is de bewijswaarde van Afghaanse documenten gering door de hoge graad van corruptie en documentenfraude die heerst in het land (zie supra).

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023.

In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IEDaanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers, waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berrbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Zo laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over

elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzeekerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a)

de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de Taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte

ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machts_overname_door_de_taliban_20231214.pdf kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat worden geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te

worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelen die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghaanse die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaanse en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de staatssecretaris en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het hoorrecht, van "*het recht van verdediging*" en van "*het rechtsbeginsel audi alteram partem*".

Verzoeker gaat in dit middel in op de verklaringen die hij heeft afgelegd "*met betrekking tot de aangeving van de taliban*", op zijn mentale problemen, op zijn identiteit en op de documenten die hij aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) had gestuurd. Hij besluit dat het CGVS niet serieus rekening heeft gehouden met zijn nieuwe informatie en de nieuwe elementen niet voldoende ernstig en zorgvuldig heeft onderzocht om elke twijfel weg te nemen over de ongegrondheid van zijn verzoek om internationale bescherming en dat de bestreden beslissing op zijn minst nietig moet worden verklaard.

2.2. Stukken

Als bijlage aan het verzoekschrift wordt een fotokopie van een attest van de Afghaanse ambassade (stuk 3) als nieuw stavingstuk gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt. De aangevoerde schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM mist dan ook juridische grondslag. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "*afdoende*" wijze. Het begrip "*afdoende*" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het verzoek om internationale bescherming van verzoeker niet-ontvankelijk is omdat hij geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt en het CGVS evenmin over dergelijke elementen beschikt. De commissaris-generaal overweegt hierbij dat (i) de verklaring van verzoeker dat hij de taliban aangegeven heeft waardoor zij door zijn neef S. gearresteerd werden niet weet overtuigen, dat (ii) er door het medisch attest niet wordt aangetoond dat verzoekers cognitief geheugen dermate is aangetast dat hij niet in staat geweest zou zijn coherente en consistente verklaringen af te leggen tijdens zijn asielprocedure en uit zijn verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat verzoeker eigenlijk pas mentale problemen kreeg naar aanleiding van zijn negatieve beslissing, dat (iii) verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat de door hem voorgehouden psychische problemen vervolging zouden uitmaken of dat hij op basis hiervan vervolging zou riskeren in geval van terugkeer, dat (iv) de in door verzoekers advocaat doorgestuurde documenten opgenomen bevindingen geen ander licht kunnen werpen op deze conclusie, dat (v) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, dat (vi) er niet gesteld kan worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en verzoeker evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien en dat (vii) verzoeker geen concrete elementen aanhaalt waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging en het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er dus nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van huidig volgend verzoek om internationale bescherming de beslissing met betrekking tot verzoekers vorige verzoek om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

In het kader van het huidig (tweede) verzoek om internationale bescherming haalt verzoeker aan dat hij eigenlijk een geheim had dat hij eerder nog niet had verteld. Hij licht toe dat de taliban zijn hond hadden neergeschoten, dat hij dit vertelde aan zijn neef S. K., die bij de nationale veiligheidsdienst werkte, en dat deze de talibanleden dan had gearresteerd. Na de machtsovername zouden deze talibanleden zijn vrijgekomen en zouden verzoekers drie broers niet meer met rust gelaten worden. Ook zouden de taliban aan verzoekers broer M. zijn gaan vragen waar verzoeker zat en zouden zij M. hebben gefolterd met elektrische schokken. Verzoeker verklaarde ook nog medische documenten mee te hebben om aan te tonen dat hij het momenteel mentaal moeilijk heeft vanwege zijn weigeringsbeslissing in het kader van zijn vorig verzoek om internationale bescherming (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 6, map 'DVZ', verklaring volgend verzoek). Zijn advocaat haalt aan dat verzoeker psychologisch zeer kwetsbaar is en in Afghanistan geen hulp zal krijgen, gediscrimineerd en mogelijks zelfs vervolgd zal worden en in het bijzonder zal worden getroffen door de socio-economische situatie. Zijn advocaat wijst er ook op dat verzoeker al meer dan twee jaar in België leeft en zich hier geïntegreerd heeft (adm. doss., stuk 4, map met 'documenten', brief advocaat).

Ter staving van zijn huidig verzoek om internationale bescherming legde verzoeker in de loop van de administratieve procedure een brief van zijn advocaat en fotokopieën van zijn medische documenten neer (adm. doss., stuk 4, map met 'documenten').

Wat dit betreft, wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt gemotiveerd:

“Met betrekking tot de verklaring die u aflegt met betrekking tot gebeurtenissen die geen verband houden met uw vorig verzoek, zijnde dat u de taliban aangegeven hebt waardoor zij, door uw neef S. (...), gearresteerd werden (Administratief dossier – Verklaring volgend verzoek, 17) moet immers worden benadrukt dat dit niet weet overtuigen. Zo hebt u nooit eerder enige melding gemaakt van het gegeven als zou u ervoor gezorgd hebben dat talibanleden gearresteerd werden. Dat u nu pas een eerste keer laat optekenen dat u verantwoordelijk geweest zou zijn voor de arrestatie van verschillende talibanleden raakt kant noch wal. Indien dit gegeven overeenstemt met de werkelijkheid dan zou u dit zeker en vast al opgeworpen hebben in uw vorige verzoek, in casu quod non. Deze vaststelling is nefast voor de aannemelijkheid wat betreft het gegeven dat verschillende talibanleden u nu zouden viseren omdat zij door u gearresteerd en gevangen gezet geweest zijn (Administratief dossier – Verklaring volgend verzoek, 17).

Bijkomend dient aangestipt te worden dat ook uw uitleg aangaande waarom u dergelijk gegeven nooit eerder vermeld hebt geen steek houdt. Zo verklaart u namelijk dat u destijds nog geen angst had van de taliban in verband met dit incident omdat ze toen nog niet aan de macht waren. Nu ze weliswaar aan de macht zijn en vrijgekomen zijn hebt u dergelijke angst wel in geval van een terugkeer (Administratief dossier – Verklaring volgend verzoek, 17, 20). U dient er echter op gewezen te worden dat u pas een eerste keer gehoord werd op het CGVS in juni 2022. Dit is bijna één jaar na de taliban machtsovername, en vrijlating van alle eerder gevangengenomen talibanleden. Dat u het toentertijd niet nodig achtte om kort eens melding te maken van het gegeven als zou u geviseerd worden omwille van uw betrokkenheid bij een arrestatie van talibanleden is bijzonder onlogisch gelet op de toenmalige context waarin Afghanistan zich bevond. Dat u het trouwens niet nodig vond om dit element op te werpen bij de RvV komt uw geloofwaardigheid evenmin ten goede. Nu heeft het er immers alle schijn van dat dit louter een post-factum verklaring is in de hoop om alsnog een nood aan internationale bescherming aannemelijk te kunnen maken.

Volledigheidshalve kan aan het voorgaande nog toegevoegd worden dat uw verklaring omtrent deze gebeurtenis slechts een blote bewering is. U legt immers geen enkel bewijsstuk voor waaruit blijkt dat dit werkelijk plaatsgevonden zou hebben. U heeft het hooguit over video's waarin uw broer gefolterd wordt en elektrische schokken toegediend krijgt maar deze video's legt u niet neer (Administratief dossier – Verklaring volgend verzoek, 17). Hoedanook wil het CGVS u er echter op wijzen dat dergelijke video's en foto's van folterpraktijken geen ander licht zullen kunnen werpen op de reeds gedane beoordeling. Het is immers alom geweten dat foto's en video's makkelijk in scène gezet kunnen worden waardoor de bewijswaarde er gering van is. Het is namelijk zo dat documenten enkel verklaringen kunnen ondersteunen en niet andersom. In eerste instantie dienen dus uw verklaringen aannemelijk te zijn, in casu quod non. Uit beschikbare informatie

blijkt bovendien dat corruptie en documentenfraude wijdverbreid is binnen Afghanistan en bij het verkrijgen van Afghaanse documenten (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf).

Waar u verwijst naar uw mentale problemen (Administratief dossier – Verklaring volgend verzoek, 17, 19; Groene map, stuk 1) sluit het CGVS zich aan bij de motivering van de RvV omtrent dit gegeven (Zie arrest RvV vorig verzoek). Zo is het immers bijzonder opvallend dat u pas een eerste keer in uw verzoekschrift liet optekenen dat u bijzonder kwetsbaar bent, temeer nergens uit bleek dat u niet in staat geweest zou zijn om de asielprocedure te doorlopen. Er wordt immers niet aangetoond door het medisch attest dat uw cognitief geheugen dermate is aangetast dat u niet in staat geweest zou zijn coherente en consistente verklaringen af te leggen tijdens uw asielprocedure.

Daarenboven blijkt ook uit uw verklaring bij DVZ dat u eigenlijk pas mentale problemen kreeg naar aanleiding van uw negatieve beslissing (Administratief dossier – Verklaring volgend verzoek, 17). Dat u dus, omwille van uw mentale toestand, belemmerd geweest zou zijn in het duiden van uw asielrelaas tijdens uw eerste VIB weet niet te overtuigen en geldt dus op geen enkele wijze als verschoningsgrond voor de vele vastgestelde ongeloofwaardigheden en tegenstrijdigheden, alsook niet als excuus voor het niet vermelden van bepaalde cruciale elementen zoals het gegeven dat u ervoor zorgde dat talibanleden gearresteerd werden (zie supra). Bovendien hebt u niet aannemelijk gemaakt dat de door u voorgehouden psychische problemen vervolging zouden uitmaken of dat u op basis hiervan vervolging zou riskeren in geval van terugkeer. Evenmin toont u, middels enig begin van bewijs, aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient te worden opgemerkt dat deze problemen gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming en dat u zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure.

Wat de door uw advocaat doorgestuurde documenten betreft dient opgemerkt te worden dat de erin opgenomen bevindingen geen ander licht kunnen werpen op de door het CGVS bekomen conclusie (Administratief dossier – Groene map, stuk 2). Zo wordt in de neergelegde stukken ook verwezen naar de mentale problemen en psychologisch hulp die u nodig heeft. Echter werd dit element reeds uitvoerig besproken en indien u werkelijk danig ernstige psychologische problemen ondervindt dan dient u zich te wenden tot de geëigende procedure (zie supra).

Wat de verwijzing naar de huidige socio-economische in Afghanistan betreft verwijst het CGVS naar de uitgebreide motivering die u onderaan deze beslissing kan lezen (zie infra).

Verder stelt uw advocaat dat u een bewijs van uw identiteit levert en daarvoor verwijst ze naar stuk 3 (Administratief dossier – Groene map, stuk 2). Het is echter volstrekt onduidelijk waar dit stuk zich bevindt of over welk stuk dit dan precies zou gaan. Hoe dan ook, indien uw identiteit onbetwistbaar zou zijn dan nog maakt u niet aannemelijk dat u een nood aan internationale bescherming heeft. U bent er immers niet in geslaagd om aannemelijk te maken dat u problemen kende in Afghanistan, evenmin dat er redenen zijn om aan te nemen dat u een bepaald risico zou lopen in geval van terugkeer (zie supra).

Wat betreft de verwijzing naar “verwestering” door uw advocaat (Administratief dossier – Groene map, stuk 2) verwijst het CGVS eveneens naar de motivering die onderaan deze beslissing gelezen kan worden (zie infra). Alsook werd zijn verwestering ook al uitvoerig besproken door de RvV (zie arrest RvV).

Tot is het volstrekt onduidelijk wat u tracht aan te tonen met de overige bijgevoegde foto's (Administratief dossier – Groene map, stuk 2). Er wordt nergens verduidelijkt waarover deze stukken gaan. Echter, zoals reeds aangestipt, is de bewijswaarde van Afghaanse documenten gering door de hoge graad van corruptie en documentenfraude die heerst in het land (zie supra)."

Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal het huidige verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop zij haar beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om deze motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot (i) het (post factum) zonder meer beweren dat hij er nooit over had gesproken dat hij de taliban had aangegeven "omdat hij niet wist dat dit relevant zou zijn" en omdat hij zeer jong was toen hij uit Afghanistan vertrok, tot (ii) het stellen dat de commissaris-generaal niet genoeg aandacht had voor het feit dat de psychologische behandelingen van asielzoekers complex zijn en dat hun psychologische toestand het resultaat kan zijn van een reeks oorzaken die leed veroorzaken en hierbij te verwijzen naar een recent wetenschappelijk artikel dat niet op zijn persoon betrekking heeft en tot (iii) het herhalen wat zijn vorige advocaat in het verzoekschrift dat werd ingediend voor de beroepsprocedure in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming over zijn mentale toestand aanhaalde, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

Waar verzoeker hekelt dat hij niet gehoord werd over zijn aangifte van de talibanleden en over de documenten die hij had neergelegd, stelt de Raad vast dat uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het volgende verzoek om internationale bescherming van verzoeker heeft geregistreerd en van verzoeker een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de door hem aangebrachte nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoeker in de gelegenheid werd gesteld om bijkomende verklaringen af te leggen en nieuwe documenten neer te leggen. Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de DVZ werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn huidig volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek om internationale bescherming indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van het CGVS behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is het CGVS immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren. Dit blijkt uit artikel 57/5ter, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet, dat als volgt luidt:

“Het in paragraaf 1 bedoelde persoonlijk onderhoud vindt niet plaats wanneer : (...) de Commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8.”

Te dezen werd aan verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud bij de DVZ in het kader van zijn huidig (volgend) verzoek verduidelijkt dat het CGVS op grond van zijn verklaringen aldaar nagaat of zijn verzoek al dan niet ontvankelijk wordt verklaard en dat het CGVS niet verplicht is om hem op te roepen voor gehoor. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel is om alle nieuwe elementen ter staving van zijn volgend verzoek om internationale bescherming reeds bij de DVZ aan te brengen of om toe te lichten waarom dit niet kan (adm. doss., stuk 6, map ‘DVZ’, ‘verklaring volgend verzoek’). Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn bij de DVZ afgelegde verklaringen. Overigens laat verzoeker na in zijn verzoekschrift te verduidelijken welke concrete commentaren hij had kunnen geven bij de nieuwe elementen en welke verzuchtingen van de commissaris-generaal hij had kunnen weerleggen en op welke wijze dit een ander licht zou werpen op (de motieven van) de bestreden beslissing. Een schending van het hoorrecht, “*het recht van verdediging*” en “*het rechtsbeginsel audi alteram partem*” kan niet worden aangenomen.

Verzoeker voert nog aan dat het aan de gespecialiseerde arts en psycholoog moet worden overgelaten om de psychologische toestand van een asielzoeker en de gevolgen vast te stellen en dat hij daarom ook verschillende documenten heeft ingediend. Hij meent dat de omstandigheid dat “*de Bek-test*” nog niet was uitgevoerd niet betekent dat zijn capaciteiten niet al sterk werden beïnvloed door zijn gezondheidstoestand. Met dit summiere betoog weerlegt hij evenwel niet dat door het medisch attest niet wordt aangetoond dat zijn cognitief geheugen dermate is aangetast dat hij niet in staat geweest zou zijn om coherente en consistente verklaringen af te leggen tijdens zijn asielprocedure, temeer daar hij pas mentale problemen kreeg naar aanleiding van zijn negatieve beslissing. Dat een negatieve beslissing een dramatisch effect kan hebben op de psychologische toestand van een asielzoeker, zoals verzoeker tracht te staven aan de hand van een wetenschappelijk artikel, wordt *in casu* niet betwist. Dit doet evenwel geen afbreuk aan de vaststellingen in de bestreden beslissing dat nergens uit is gebleken dat verzoeker niet in staat zou zijn geweest om de asielprocedure te doorlopen en dat het niet weet te overtuigen dat verzoeker omwille van zijn mentale toestand belemmerd zou zijn geweest in het duiden van zijn asielrelaas tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming zodat deze mentale toestand op geen enkele wijze geldt als verschoningsgrond voor de vele vastgestelde ongeloofwaardigheden en tegenstrijdigheden, noch als excuus voor het niet vermelden van bepaalde cruciale elementen zoals het gegeven dat hij ervoor zorgde dat talibanleden gearresteerd werden.

Door voorts nog te citeren uit algemene landeninformatie en wetenschappelijke artikelen die niet op zijn persoon betrekking hebben, weerlegt verzoeker niet dat (i) hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat de door hem voorgehouden psychische problemen vervolging zouden uitmaken of dat hij op basis hiervan vervolging zou riskeren in geval van terugkeer, dat (ii) hij evenmin middels enig begin van bewijs aantoont dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden en dat (iii) deze problemen geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming en dat hij zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure. Wat dit betreft merkt de Raad op dat, hoewel uit de informatie waaruit verzoeker citeert blijkt dat teruggekeerde migranten met psychische gezondheidsproblemen in het bijzonder kwetsbaar zijn en een gegronde vrees voor vervolging kunnen hebben, niet elke persoon met ernstige psychische gezondheidsproblemen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin riskeert. Volgens de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 moet bij de individuele beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid dat een verzoeker in geval

van terugkeer vervolging riskeert immers rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden zoals de aard en de zichtbaarheid van zijn psychische gezondheidsproblemen en de negatieve perceptie van zijn situatie door zijn familie. Te dezen toont verzoeker aan de hand van de door hem neergelegde medische stukken niet aan dat hij zich in een dergelijke situatie bevindt. Er kan op heden dan ook niet objectief worden vastgesteld dat er in hoofde van verzoeker een zware medische aandoening of psychische gezondheidsproblemen aanwezig zijn die voor hem een risico verhogende omstandigheid uitmaken.

Als bijlage aan het verzoekschrift voegt verzoeker een fotokopie van een attest van de Afghaanse ambassade (stukkenbundel verzoeker, stuk 3) als nieuw stavingstuk. Hij betoogt hierover dat hij tegemoetkomt aan een motief uit de beslissing in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming waarin hem wordt verweten geen begin van bewijs van zijn identiteit te hebben neergelegd. Vooreerst betreft het hier slechts een fotokopie en kan aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën maar een beperkte bewijswaarde worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Bovendien wordt dit document uitgereikt aan een persoon met verzoekers naam, doch kan niet objectief worden vastgesteld dat verzoeker de persoon is aan wie dit document wordt uitgereikt. De Raad wenst er verzoeker bijkomend aan te herinneren dat hij er ingevolge de op hem rustende medewerkingsplicht toe gehouden is documenten en andere stukken ter staving van zijn identiteit en vluchtrelaas zo spoedig mogelijk aan te brengen. Waar het attest van de Afghaanse ambassade dateert van 27 juli 2023, kan niet worden ingezien waarom verzoeker dit niet eerder had kunnen neerleggen. Het kan niet ernstig worden genoemd dat verzoeker pas bij zijn verzoekschrift in het kader van onderhavig beroep een document bijbrengt dat hij reeds veel eerder in de procedure had (kunnen) bekomen. Deze weinig proactieve houding doet vragen rijzen bij de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem voorgehouden vrees. Ten slotte weerlegt verzoeker met dit document hoe dan ook niet dat hij, zelfs indien zijn identiteit onbetwistbaar zou zijn, dan nog niet aannemelijk maakt dat hij een nood aan internationale bescherming heeft nu hij er niet in geslaagd is om aannemelijk te maken dat hij problemen kende in Afghanistan, noch dat er redenen zijn om aan te nemen dat hij een bepaald risico zou lopen in geval van terugkeer.

Verzoeker voert nog aan dat hij verschillende documenten aan het CGVS heeft doorgestuurd en dat hij bereid was om vragen daarover te beantwoorden. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers advocaat op 25 januari 2024 – i.e. een week nadat verzoeker bij de DVZ werd gehoord in het kader van de nieuwe elementen bij zijn tweede verzoek om internationale bescherming – een schriftelijke ondersteuning van het volgend verzoek om internationale bescherming heeft overgemaakt, waarin een uiteenzetting wordt gegeven over verzoekers nood aan psychologische hulp, de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, verzoekers verwestering en verzoekers identiteit en waarbij zonder enige verdere toelichting enkele fotokopieën werden gevoegd van niet vertaalde documenten. Verzoeker verklaart hierover thans in zijn verzoekschrift dat het Afghaanse documenten zijn waaruit bleek dat zijn broer medische zorgen had gekregen (na de elektrische schokken) en een attest waaruit bleek dat hij voor zijn neef werkte. Nog daargelaten dat dit slechts loutere beweringen zijn, valt opnieuw op dat verzoeker een weinig proactieve houding aan de dag legt die vragen doet rijzen bij de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem voorgehouden vrees. Hoe dan ook betreft het slechts fotokopieën en kan aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën maar een beperkte bewijswaarde worden verleend. Gelet op deze vaststellingen en mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat veel valse en vervalste Afghaanse documenten door de hoge graad aan corruptie in het land van herkomst tegen betaling te verkrijgen zijn (adm. doss., stuk 7, map '1ste verzoek', map met 'landeninformatie', COI Focus "*Afghanistan. Corruptie en documentenfraude*" van 14 januari 2021 (update)) en op de vele vastgestelde ongeloofwaardigheden en tegenstrijdigheden in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming, kunnen deze fotokopieën niet volstaan als elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Het betoog van verzoeker is niet dienstig om de hierboven aangehaalde pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, te weerleggen of te ontcrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker niet betwist dat (i) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, dat (ii) er niet gesteld kan worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien en dat (iii) hij geen concrete elementen aanhaalt waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt

van vervolging en het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden.

Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Te dezen blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker bij de DVZ de kans kreeg om zijn verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van zijn huidige (volgend) verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen behoort overeenkomstig artikel 57/5ter, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.5. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

Bijgevolg heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming.

2.3.6. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend vierentwintig door:

D. DE BRUYN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I. VERLOOY, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN